

ספורט

יחסי חוץ

ג'וקרים מג'אקרטה

צריך להעלות את כל המשלחת על ה' מטוס, לשלוח אותה לאינדונזיה בלי וינות וכלי כלום, ורק אז נוכל לדעת מה קורה באמת." הציע השבוע אחד מעסקני הספורט. למרות הגיוון שבהצעה זו היא נראתה הגיונית למדי לאור המצב המגחך עוז יותר שהצטייר השבוע, בפרשת השתתפות של משלחת ישראל במישחקי אלפיות אסו, העומדים להיפתח השבוע בג'אקרטה, בירת אינדונזיה.

האינדונזים מצאו שיטה מקורית מאוד כדי למנוע את השתתפותה של ישראל במשחקים אלה. מצד אחד ידועה עמדתם כלפי ישראל — הם אינם מקיימים כל מגע עם נציגות המדינה, תומכים באינם מבחינה נה פוליטית בארצות ערב. אולם מצד שני לא יכלו האינדונזים לאסור על ישראל להשתתף במשחקים האסייתים, שכן או היתה צפויה פרישה של מדינות יבדותיות לישר אל ממשחקים אלה, והסרת החסות וההכרף האולימפית בהם.

לפיכך נהגו האינדונזים כאילו הכל מתנהל כשורה. למרות כל החששות, השמרנות והלחישות על לחץ ערבי חזק המופעל עליהם, הם שלחו לישראל הזמנה רשמית כתובה על קלף להשתתף במשחקים. יושב ראש הוועד האולימפי הישראלי אף זכה לקבל אשרת כניסה לאינדונזיה, הכין שם את הופעתה של המשלחת הישראלית ואף קיבל הבטחות אישיות מראשי השלטון, שי לא יוצבו כל מכשולים בדרכם של הספורטאים הישראליים.

ככל שהתקרב מועד המשחקים, גבר זרם המכתבים, המברקים, ההוראות והתקנות שיגיעו בדואר ממארגני המשחקים באינדונזיה לועד האולימפי הישראלי. ישראל מצידה מילאה אחר כל התקנות, נרשמה כחוק בכל צנף בו הכתונה להשתתף (כדורגל, אתלטיקה קלה, שחייה, קליעה למטרות).

המזכיר **אינדונזי**. הכל היה מוכן לי נסיעה ביום ראשון השבוע. חסרו רק כרטיסי המשתתף, שרק באמצעותם ניתן לקבל אשרות כניסה לאינדונזיה. האינדונזים, מצידם, התעלמו לחלוטין מכך שכרטיסים אלה טרם הגיעו לישראל, למרות גל של מחאות ומברקים מצד הוועד האולימפי הישראלי.

הם המשיכו לשחק משחק של ג'וקרים, שלחו הוראות כיצד למלא את הטפסים, ביקשו להודיע באיזה בתי-מלון רוצים אנשי המשלחת להתאכסן, ונציגי ישראל בפרד' רציה האולימפית האסיאתית אפילו התבקשו להודיע על מעד בואם המדוייק, כדי שי אפשר יהיה לקבל את פניהם.

כאשר התברר לישראלים שהאינדונזים משחקים עם משחק שאינו כלול בתוכנית המשחקים האסיאתיים, החלו להרעיש עולמות, איימו כי אם לא יגיעו ההזמנות במועד, הבוטל יציאת המשלחת, וישראל תפעל להענשתה של אינדונזיה על הפלייתם. האינדונזים קיבלו את האזהרה בחוש היחמור האופייני להם: הם הודיעו שהם מקימים שישראל תחזור בה מהחלטתה לא להשתתף במשחקים.

איטריות מול אתרונגים. ישראל לא היתה היחידה שוכחת ליחס מזוהר זה מצד האינדונזים. המשלחת הפורמוזית לא קיבלה אף היא את כרטיסי המשתתף, ה' מקנים את זכות הכניסה לג'אקרטה. אולם העדר כל קשר ישיר בין ישראל לאינדונזיה סיבך כאן את המצב. כל מגע בין הוועד האולימפי הישראלי למארגני המשחקים בוצע רק באמצעות מברקים, ללא כל אפשרות לשיחה טלפונית ישירה. במצב זה דיברו הישראלים על איטריות והאינדונזים ענו באתרונגים.

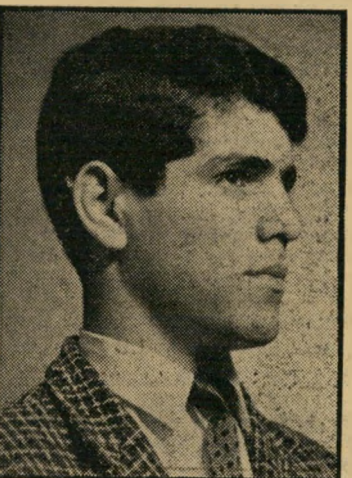
כדי לקיים שיחה טלפונית ישירה עם מארגני המשחקים, נאלץ שלום זיסמן, יושב-ראש הוועד האולימפי בישראל, לטוס לשחיין על מנת להשיג משם קו. רק 24 שעות לפני פתיחת המשחקים החליט הוועד האולימפי לבטל את נסיעתו משלחת. היה זה לאחר שעד אותה שעה פסחו על שתי העסקיפים. מצד אחד היסטוריקוס צעד קיצוני שלילי ולהודיע על בטיול יציאת המשלחת. מצד שני חששו גם מתוצאותיו של צעד קיצוני אחר — יציאה לג'אקרטה בלי כרטיסי משתתף ואשרות. על מנת להעמיד את האינדונזים בפני עובד זה קיימת, ולזכות בותרון תעמולתי עצום אם לא תורשה כניסת הישראלים.

מקצועי — או כמעט. שהרי הספיק איטלקי שני אויבים. בלונזי ורוקד סאלונים.

הרקדנית כבר הספיקה ללמוד שלוש שנים בסטודיו של אלישבע מונה. נסיון: בית הספר.

החשמלאי כבר מילא תפקידים במחוזות של בית ספר עממי. הוא רקדן, יודע גם לשייב.

הפועל בן ה-34 מרמת-השרון אינו מסייג בטום כשרון, על כן אין הוא רוצה אלא להיות סתם ניצב.

מיספר לא מבוטל של מתאבקים-מתאגרפים המלויץ על עצמו ככישרון שיתרום רבות לתעשיית הסרט הישראלי. אחד מהם הוא ויקטור לוי (21) מפתח-תקחה, שהוא גם מסגר: "רקדן — חובב אבל לא יודע. כישרון מיוזן — מתאגרף, מקום שני בארץ. שחקן — אפשר להגיד שלא רע. מוסיקאי — בהחלט. זמר — בערך. הערה — אני אוהב כל דבר, אבל אין לי אפשרות להתקדם, אין מי שיעסיק אותי." מת' אבק אחד שלה, כהכחה, תמונות של עצמו בפעולה, מהכינוס השביעי של הפור על, כשהוא מציין: ואני גם שולט בארבע שפות."

גוע מיוחד הן אלה המכנות עצמן, משום מה, דוגמניות-מוכרות, אשר באו בערימות. אפילו בתמונות לא עשו רושם פוטוגני עז במיוחד. שלא לדבר על שאר האברים. אבל כולן כמעט מציעות סוסרן אלוהי, דיקלום, הקראה, וליד המלה גובה מפר' טות: עם עקבים/בלי עקבים. קחו, למשל, את לאה ש, פקידה מתל-אביב:

"גובהי 166 על עקבים. בלי עקבים — 158 סנטימטרים. נולדתי ב-15.1.44, זאת אומרת אני בת 18 אביבים. אני נמנעת על חליל בלי תחים. ורוקדת סלונגים במסיבות. אוהבת לשיר פחות או יותר. כישרון נות מיוחדים: סימתי עממי ופיסמן ואני חובבת, אם אפשר לומר. הערות: עדיין גרה אצל ההורים. מדברת עברית וקצת אנגלית. הייתי מאד מודה לכם אם תעשו את כל הנחוצ להוכיח את עצמי."

לא שונה הרבה ממנה היא דוגמנית-מוכרת בת 22, מרמת הטייסים: "יש לי נטייה למשחק דרמטי. הופעתי בדוקומנטריים. אמנם לא היה לי ניסיון בדראמטי, אך אני בטוחה שאוכל להתנסות בשטח זה."

האשה שתמונתה נשלחה עליידי ב' עליה, תוך ציון שהיה רוצה מאוד להופיע כניצב (סטטיסט) בסרט לצידה.

שנה פיתוח קול, כתבה פקידה בת 16: "אני שרה בכמה שפות. תמיד הייתי שרה סולו. בכל מסיבה או נשף או הגים לאר' מיים הייתי על הבמה. גם לאחותי יש כישרון כזה."

לעומתה הופיעה אחת, מיפן, שכנתה עצמה דוגמנית: "כמריכן אני בת 24, בעלת מצו-סופראן וכישרון לצידה." ליד הציון ניסיון קונצ'רט, הוסיפה בענותה: "עדיין לא. מקחה".

לאנשים רבים תהא זו בחדאי הפתעה

החולב, שלישי הוא מתאגרף מצטיין-וכולם

ארטיסטים

כישרון מיוחד: אני מאמינה כי ניתחתי בכישרון. רק אחת העזה לכתוב ליד כישרון מיוזן: "לא כישרונית במיוחד."

תואר: שחקן-מאוכזב

ג'ם "אקסודוס", מסתבר, נטע תקתת רבות בלב סטאטיסטים ישראלים. כך כתב צייר שלטים בן 42 מחיפה: "היה לי נסיון קולנועי באקסודוס עם פרמינגר. היי תי בקפריסין בתור סטאטיסט, ויש לי המלצות."

גרבאי אריה (23) מכפר עקרון כתב: "מקצוע: אופנואיסט. כישרון מיוחד: אופנר איסט. רוצה להיות ארטיסט."

באו גם מחוסרי עבודה ומקצוע. טיפוסים תמוהים, מצולקים: "אין לי מקצוע מיוחד, אמר נער בן 18, אבל אני מחקה הכל. למשל צחוק פרוץ, או נירגו. בקיצור הכל. הערות: אני גם מחבר פתגמים או סיריפים. או החולוני בן 55, שהדגיש כי שער ערמוני והוא מחוסר עבודה, ויכול להת' שנות לסרטיים."

"אני שולח את תמונת אחתי לפני 7 שנים כשהיתה בת 48, מפני שאין לה חדשה." כתב מורה לצרפתית ואנגלית בן 69 מבתיים. לא שכן לציון נשערו ערמוני, כמובן, הוא ביקש להיות ניצב ולהופיע, אם אפשר, לצידה של אשתו.

"שערי ערמוני." הודיע יהלומן קרה בן 40 מפתח-תקחה, ציין כי היה שחקן ראשי כמובן בתיאטרון סאבוי ברומניה. הוא הוסיף: "טיפוס אופי: עליו." כשכנתו הוא לון מופיעה גברת בת 56, בעלת נסיון בפגורציה ברומניה, עם "טיפוס אופי: שיער לבן."

רומניה, בכלל תרמה לסוכנות האמנים הישראלית את מרבית הכוחות האינטלקטואליים. הכשרונות הופיעו אצל כל אחת בזוג. כך הן הגדירו עצמן: משוררת-שחקנית, שחקנית-סופרת, במאית-שחקנית, זמרת-ס' ריטאית, סטאטיסטית בתיאטרון הראשי עתונאית, רקדנית-ציירת. עכשיו יכולים כולם להוסיף תואר-כפול נוסף: שחקן-מאוכזב. כי סוכנות האמנים הישראלית, לצערה, אינה יכולה להציע להם שום תפקיד. היא לא אשמה. פשוט אין תעשיית סרטים.

השחקנית למדה בפקולטה ל' תיאטרון וקוננוע ב' בוקארט, שואפת ליותר מתפקיד של ניצב.

נעימה לשמוע, כי בדואר ישראל מתחבא כישרון דראמתי גדול, בצורת פקיד בן 35 בעל שיער ערמוני. הוא כתב: "הייתי סטאטיסט חובב בעממי. אני שולט באידיש ועברית ולפעמים שר."

נסיון בינדאומי

ב' סרם "שני אויבים" הופיעו ל' פחות מאתיים סטאטיסטים ישראלים. הודות לו הם רושמים היום בגאחה ליד ציון שמם: "שחקן מקצועי. הופיע בסרט האיטלקי שני אויבים." כזהו גם סטודנט (26) למדעי המדינה בירושלים, שהוסיף: "יש לי ניסיון אירגוני במסגרת הניגות מקומיות, בימיו וחוקי. כתבתי תסריטים מקוריים." ליד המלה זמר: "קול טוב. לא מפתח."